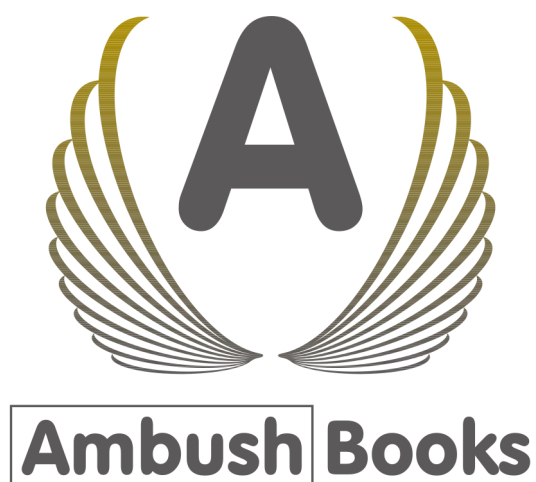


Fjendespor

Copyright © 2019 Keld Broksø
All rights reserved by Ambush Books



u/K.B. Kommunikation
Omslagsdesign: Oliver Mirkovic, Visuals by Mirkovic
ISBN 978-87-970736-9-8

Gengivelse af denne bog eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe korte uddrag i omtale eller anmeldelser.

Bogen er fiktion bygget på virkelige hændelser, omgivelser og konflikter. Enhver lighed med nulevende eller afdøde personer er tilfældig.

Del I

***”Når fjenden angriber dig
betyder det, at du er på den
rette vej.”***

- *Enver Hoxha, stalinistisk diktator for et isoleret Albanien i 40 år fra 1944 til sin død i 1985.*

Prolog

Sydhavnen, København

Ude på gaden lignede det kaotiske flyttelæs et dødsbo. Uden pårørende til at rydde op. En melankolsk, indre blues fremkaldte sammen med søvnløshed og vrede en blålig skygge under øjnene på ham. Det burde ellers være et euforisk øjeblik. Han flyttede til et nyt, større og mere moderne sted.

Stefan Kushova Andersens fravær af spænding eller bare en kilden i maven skreg til himlen. Der var kun en gryende angst tilbage som når man ikke ved, om et menneske lever eller er død.

Det var præcis sagen lige nu.

Spørgsmålet "hvorfør Katharina?" stod i vejen for alting.

Hun var væk. Helt væk.

Tilbage var en usynlig splint i sjælen. Såret stolthed og fravær af forklaring på hendes exit gjorde direkte ondt.

Han måtte videre. Han havde også pludselig fået penge. De råbte på en investering. Han havde skrevet under på en købskontrakt med fornemmelsen af hovedet i et brydertag under armen til fortrydelsesretten var overskredet. Hun var væk, da det var for sent.

Flyttelæsset var pakket i sidste øjeblik.

Løse lamper og borde, der ikke var skilt ad.

Bestik og tallerkener proppet ned i poser uden den orden, som fornuftige mennesker satte alting i. Papkasser med døde ting. Kaffemaskinen, brødristeren og andre livsnødvendigheder for en såkaldt normal tilværelse. Så var der milestenene. Printede billeder af livets store øjeblikke rodet sammen i poser. Næsten ingen barndomsbilleder. En del studenterbilleder. Sergentskolen. Afgangsholdet fra Politiskolen. En tidlig ungdomskæreste, men intet bryllup eller børn.

Det eneste, som han virkelig var øm om, var et par abstrakte oliemalerier.

Kunst sagde ham noget.

Mysteriet, manglen på logiske forklaringer virkede magnetisk. En spejling af hans liv lige nu. Han kunne bruge timer på kunstmuseer. Uden han forstod ret meget af det, men det var netop pointen. Han kunne lide at blive udfordret.

Stefan så magtesløst på flyttebilens åbne gab, der blottede hans materielle kaos. Det hele var pakket ned kun et par kilometer derfra i en toværelses lejlighed på hjørnet af P. Knudsens Gade og Sjælør Boulevard.

Han så sig omkring mellem helt nye etageejendommers rette vinkler. Alt for store ruder fik kvarteret til at minde om en udstilling af akvariefisk i menneskestørrelse.

De dyreste lejligheder lå ned mod vandet i Københavns Sydhavn. Der var frit udsyn til naboer, så man kunne følge med i skænderier, morgenmad og sikkert også sexliv. Der skulle nok blive noget at tale om i kvarteret.

Lige nu trak det i ham for at komme væk og ud. Det ville også ske næste dag. New York ventede. Det var det eneste han tænke på, da telefonen ringede. Chefpolitiinspektør Jørgen Albrechtsen gik direkte til sagen.

"Stefan! Du skal fandme gøre det godt på det FBI-kursus. Om du så får en pistol for panden. Der er ballade herinde fordi du blev valgt fremfor et par måske mere oplagte kandidater. Skuf mig

ikke! Det vil være trist at give et par sure afdelingschefer ret bagefter, hvis du fucker op. Jeg forventer topevaluering af dig.”

”Javel,” sagde Stefan blot.

Han måtte ikke miste fokus nu!

Men presset ovenfra fjernede ikke helt Katharinas ansigt i hans tankekaos.

Hun var en ret ny og tysk kæreste. Katharina Novak var angiveligt i Berlin nu for at hente nogle personlige ting - havde hun sagt. Men Katharina havde kun svaret sporadisk på de første SMS'er og opkald.

Resten var radiotavshed og mysterium.

Savnede han hende? Helt sikkert! Men følelsen blev bremset af vrede og skuffelse.

Hun havde nået at sige til ham inden sin afrejse, at hun ikke kunne overskue alt det praktiske ved en flytning. Hun havde også sagt, at hun glædede sig til et nyt liv. Deres liv.

Han havde kun kendt hende gennem et halvt års jævnlige weekendbesøg mellem København og Berlin. Masser af sex. Ikke så meget samtale. Faktisk også et par få, ubehagelige skænderier. Og der stod han så!

I sit selvforsvar prøvede han at huske, hvad der irriterede ham ved hende.

Han huskede, at han måtte anstrenge sig for at le med, men det var ikke sjovt, at hans bil var solgt til skrotpris eller at vandhanen ikke virkede, men hun lo hjerteligt af det. Han havde holdt samtaler både i gang og i tomgang. Havde de nok at sige hinanden?

Det var for sent at tænke sådan nu. Planen om at flytte sammen i København krævede hurtigt et nyt sted at bo. De havde begge penge, selv om kun Stefan betalte for den nye lejlighed. Han var lykkelig for det valg nu, mens han tvang sin skuffelse og frustration væk, så han fik energi til at hilse på kommende naboer i den nye opgang. Et par af dem stod også klar med flyttelæs.

Et ungt par med et lille barn havde eksemplarisk orden i flyttekasserne. De skulle bo i stuen med lille terrasse og minihave foran, så de kunne stille barnevognen udenfor.

”Vild luksus!” fastslog pigen.

Og så var der et pensionistægtepar lige over Stefans lejlighed. Gerda og Georg. Gerdas hjertelige, klukkende latter kom tit og smittende. Georg indeholdt en ret stor del af verdens samlede alvor. Parrets sammenhængskraft var et mysterium og kun Gerda var til at holde ud.

Stefan hilste på singlepigen Maise sidst i 50'erne med langt og flagrende, gråsort hår. Hun skulle bo lige over for ham i opgangen. Hun var køn. Hun havde utvivlsomt engang været rigtig ungdomssmuk, men hun mindede om et stykke klæbepapir i vinden. Hver gang han fik hende lidt på afstand, sad hun fast igen et eller andet sted og ville fortælle noget nyt.

”Dejligt at en flot, lækker mand som dig, Stefan, også flytter ind. Herregud! 31 år. Kuvøseguf!” sagde hun og blinkede til ham.

Hun lagde en hånd på hans skulder. Det gav næsten stød. Hendes flirt var vel en joke, men han var ikke sikker. I det mindste blæste hun og Gerda lidt af hans tristesse væk.

Så var Maise på vej over til sit eget flyttelæs igen.

”Skønt, at de endelig blev færdige med byggeriet, ikke? Det manglede bare. To måneder over tid i forhold til alt det, som de lovede ved projektsalget! Det var ellers dyrt nok! Vi må lave en fælles housewarming, ikke? Det må da fejres...” Hun blev ved at tale, selv om hun gik længere væk. Til sidst måtte de råbe til hinanden.

”Jo, jo,” svarede Stefan og lød upassende kort for hovedet.

”Jeg skal til New York i morgen. Arbejdet, du ved... Jeg når nok ikke at komme så meget på plads nu.”

"Spændende!" sagde Maise, inden hun gik over mod ham igen for at få detaljerne på plads.

"Er du businessman? Sådan internationalt?" spurgte hun næsten håbefuldt.

"Næh, politimand."

Maise så skuffet ud. Hun gav ham elevatorblikket. Stefan blev nærmest flov. Maise kunne åbenlyst lide, hvad hun så. Han sugede maven ind, uden han behøvede det. Hun så op ad en rimelig adræt krop, frisuren var kort med lidt længde i det nyklippede pandehår. Kløften i hagen var markant og øjnene indbydende, men trætte.

"Du har fået bonus?" spurgte hun, som havde hun gennemskuet, hvordan en yngre politimand uden lederansvar kunne rejse et millionbeløb for en ny lejlighed i den dyre ende af Sydhavnen. Stefan nikkede blot.

Ja, han havde fået en slags bonus.

Han var kommet lidt til penge. Havde gjort andre en stor tjeneste i en privat efterforskning i flere lande. Et dramatisk eventyr ikke helt efter bogen, men han havde lært meget. Og det havde sikret ham billetten til FBI-kurset i New York. Han behøvede ikke fortælle om det. Slet ikke til Maise.

"Renten er jo også lav, ikke?"

Maise stod smilende med hænderne i siden og ventede på et uddybende svar. Der var mere i ham, som hun ville hale ud.

"Jeg kunne måske også bare have købt en af de gamle lejligheder på den anden side af vejen," sagde Stefan så.

Det lød febrilsk som en undskyldning for, at han ikke var endt i det billigere, lidt slidte, men også mere charmerende, gamle arbejderkvarter i Sydhavnen. Der, hvor den *rigtige* socialdemokratiske statsminister, Anker Jørgensen, en gang stædigt blev boende hele sin ministertid.

Maise lignede ikke en snob, men han var på vagt. Han havde mødt fordomme om Sydhavnen før. Når det skete, kunne Stefans flytning ligne en tvangsdeportation til Sibirien med endestation på Sydhavnen Station.

Eneste sandhed i det var et reelt skel gennem selve Sydhavnen som et af de mest kontrastfyldte kvarterer i København. Den semi-rige, nye bydel - og så der, hvor en forsvindende, *rigtig* arbejderklasse havde boliger af røde og gule mursten uden serieproducerede elementer og med rimelige kvadratmeterpriser. Københavns Kommunes sociologer kaldte Sydhavnen et socialt fænomen - og et problem. I Sydhavnen var det bare sådan, at det var.

"Jeg kommer af og til i den gamle bydel - nede i den gamle havn," sagde Stefan.

Han fortalte, at han havde købt en fiskerhytte i rødt træ i det gamle havnemiljø i Sydhavnen med et Klondyke af sammenflickede huse. Ofte var de bygget både på og i gamle skibscontainere. En del af et lokalt anarki udsprunget af en flyvsk fantasi ligesom i et gavlmaleri, han holdt af. En sexscene, hvor manden havde næsen nede i kavalergangen på sin kæreste, der bøjede nakken tilbage i ekstase. Andre knopskudte tilbygninger var endt som ligefrem lækre renoveringer af gamle containere.

"Jeg gik tur ved havnen den dag, hvor jeg underskrev kontrakten på lejligheden. Jeg mødte Knud, en gammel søulk, som har båd dernede. Knud hørte min drøm om et fristed som hans. Han skaffede mig en faldefærdig hytte lige ved siden af sin egen."

"Hvad vil du dog med den hytte, når du har en ny, flot lejlighed?" spurgte Maise.

Han støvsugede hjernen efter en logisk forklaring.

"Maise, jeg har bare aldrig haft en passion ud over arbejdet. Måske bortset fra at glo på kunst. Ja, det lyder røvkedeligt! Jeg bør gøre noget ved det, ikke? Det må være sundt at bygge noget op, når nu alt andet her er lige til at flytte ind i. Jeg kan få lidt fiskegrej dernede. En båd i havnen. Jeg kan

godt se mig selv sejle gennem Kalvebodløbet og ud i Køge Bugt og Østersøen, hvis jeg får brug for at komme lidt væk. Det har jeg nu!”

”Tag mig med!” sagde Maise. Hun smilede skælmisk sit brede, indbydende smil, inden hun så lige igennem ham.

”Du har brug for at flygte, ikke? Fra hvad? Fra dig selv? Din egen baggrund? Fra mig?”

Stefan tog fat i en flyttekasse som tegn til, at *nu* måtte de videre. Maise anede ikke, hvor meget hun ramte plet! Han manglede en forbindelse til sin fortid, men hvad kom det egentlig Maise ved?

”Måske smadrer de skide byplanlæggere alligevel mine planer,” sagde han for at skifte emne. ”Nu vil de bygge etageejendomme lige ved siden af havnen på det græsareal, som fiskerne kalder Stejlepladsen. 550 nye boliger midt i det grønne område. Fanden tage dem!”

Hun så længselsfuldt efter ham.

Det sugede i hendes underliv udløst af en tilbagevendende liderlighed, som hun hverken var flov over eller ville lade være uforløst.

Hun så igen på Stefans frisure. Den var skåret lige ud af et herremodeblad, tænkte hun. Hun lagde først mærke til nu, at de indbydende øjne var blågrønne. Og ikke på den kølige måde. Hun kunne lide kløften i hagen, den dybe stemme og det rolige gemyt. Hun vidste nu, at hun havde taget fejl af sit første indtryk af Stefan. Han var ingen verdensmand med totalt overblik. Stefans kaotiske flyttelæs, hans mystiske snak om at komme væk ødelagde det billede. Et sted bag hans forvirring var der også en stærk side, som han nok hev frem, hvis han blev presset. Stefan måtte være formet af noget dramatisk. Det måtte have lært ham at leve med den usikkerhed og sårbarhed, som hun også fandt i ham nu. Og som han måtte flygte fra. Ud på vandet. Eller et sted længere væk.

Maise interesserede sig for mennesker. Og for mænd. Ikke kun dem, som hun også ville i seng med. Stefan måtte muntres op. I sit eget flyttelæs fandt hun en havefakkel med sin glemte historie om et solgt skilsmissehus, der havde sikret bunden i Maises formue.

Stefan skulle huske hende, når han rejste væk dagen efter. Hun var ikke færdig med ham. Hun tændte faklen, slog et sjal om skuldrene og gik tilbage mod Stefan og rakte den brændende fakkel i vejret.

”Ligner jeg ikke nu?”

”Ligner hvem? Hvad pokker laver du?”

”Frihedsgudinden, din tossede mand! Sydhavnen eller New York? Det er lige meget. Jeg har altid drømt om at være gudinde. Jeg kunne være din frihedsgudinde i Sydhavnen, Stefan?”

Han rystede grinende på hovedet af sin halvskøre, nye nabo.

”Hvornår tager du af sted?” spurgte hun alvorligt.

Stefan gik tilbage til flyttebilen. Han stak kort hovedet frem fra bagsmækken.

”Tidligt i morgen. Kursus. Jeg ved ikke så meget.”

”Hvad skal du?” blev Maise ved. Hun plantede faklen ved siden af hovedindgangen. Flammen fra noget kemikaliefyldt stearin osede sort ud i den lyse dag.

”Noget med FBI. Jeg skal ikke vide alt på forhånd. Vi bliver udsat for en del tests, overraskelser, pludselige bagholdsangreb. De har garanteret researchet på mig for at finde mine svage punkter. Bare for at bore i dem,” sagde han og forsvandt ind i flyttebilen igen.

”Du skal heller ikke vide mere, Maise!” hviskede han hen for sig selv.

Han måtte væk fra al Maises nysgerrighed, selv om hun sikkert også var sjov. Hun kunne måske få savnet og mysteriet om Katharina til at gå ad helvede til, hvis ikke et uforudsigeligt kursus i New York fik alt på nødvendig afstand. Han var ikke sikker på at slippe så let.

Kapitel 1

New York

Den gigantiske skyskraber rejste sig foran ham i sort blank, overflade. Han havde netop været inde bag svingdøren i den 58 etagers høje bygning på Fifth Avenue nummer 725.

Trump Tower!

Den vulgære luksus, den rosa marmor, de forgyldte håndtag og gelænder.

Og så manden bag det hele!

Symbolet på magtens arrogance, de privilegeredes udstilling af egen succes.

Et bygningsværk, der måtte være skabt for at få almindelige mennesker som ham selv til at tænke over, hvad de lige præcis havde gjort galt i deres små, miserable liv. Der, hvor det lignede en succes i livet at kunne købe sig en nybygget lejlighed i Københavns Sydhavn.

Han fandt bygningen kvalmende. Han var der også bare for at kigge, her fredag sen eftermiddag, hvor han havde fået fri. Mest for at kunne sige, at han var der. Så kom det.

Stefan mærkede prikket hårdt, malplaceret og insisterende på skulderen.

Hvem skulle han kende i New York?

Hvem ville prikke til ham midt på Manhattan lige udenfor Trump Tower? Havde han gjort noget forkert?

"Stefan Kushova Andersen?" lød det på drevent amerikansk bag ham med en dyb, voldsom basvolumen, der kunne have kommet fra en overbelastet subwoofer.

"Ja?"

"Du skal følge med," buldrede stemmen.

Der var noget skræmmende over mandens ansigt; en spændstighed i de kødfulde kinder under den vigende, sorte hårgrænse. Han kom med en udefinerbar autoritet, som måtte komme fra et ondt sted, hvor man kun var velkommen, hvis man rettede ind.

"Jeg skal følge med - fordi?" forsøgte Stefan sig spørgende og usikker.

Han ord mindede om nogle fra en ydmyg kontorist, der stik mod sund fornuft og økonomisk sans drog selve koncerndirektørens vilje i tvivl. Som om han sad overfor Trump *himsel* og insisterede på en dristig investering med et latterligt bidrag fra hans egen, beskedne hyre fra Københavns kriminalpoliti.

"Du skal følge med fordi du ikke kan lade være!" lød et nyt utålmodigt bulder.

Manden lettede på jakken. Stefan så pistolen inde bag ved.

"Jeg har ingen penge af betydning," sagde Stefan, mens han så til begge sider.

Et massivt menneskemylder gjorde en hurtig flugt umulig.

"Hvem taler om penge? Det er en beskyttelse ..."

Den brede mand rømmede sig. Stefan fornemmede hver en fiber spænde i den muskuløse krop, hvor selv ikke for meget fedt skjulte mandens styrke.

"Det har jeg ikke bedt om! Jeg har aftaler senere i dag..."

Et strejf klimaks på en bristefærdig utålmodighed fik næsten mandens øjne til at forsvinde ind bag to tynde sprækker i ansigtets løse hud.

"Jeg vil hellere have du går med fremfor, at jeg må presse dig ind i den bil bagved."

Manden gjorde et kast med hovedet mod et udefinerbart sted bag Stefan.

Han prøvede at se bagud, da han mærkede mandens hånd på skulderen, hvorfra han styrede dukkesnorene til alle Stefans bevægelser.

Pludselig lo Stefan febrilsk. Det gik op for ham alt for sent.

”Nåh, det er en øvelse, ikke?” spurgte han fjoget.

Han ventede intet svar.

Han var i New York som en af de få udvalgte, danske kriminalbetjente på vej op. Det var som at blive tildelt en medalje at få et kursus hos FBI, det amerikanske forbundspoliti.

En våd drøm, en anerkendelse. Han vidste, at han blev fulgt af misundelige blikke op ad gangene på Politigården hjemme i København.

Systemet i FBI var forbilledet for mange mellemledere i det danske politikorps, som prøvede at lære af, hvordan FBI efterforskede forbrydelser på tværs af USA's forbundsstater.

Udvælgelsen af de heldige, danske deltagere blev foretaget af Nationalt Efterforskningscenter, kaldet NEC, i afdelingen under Rigspolitiet. Det var samtidig dansk politis kontaktpunkt for udenlandske forbindelsesofficerers politisamarbejde.

Et velbestået kursus åbnede chancer for en international politikarriere. Drømmen, der var ved at forme sig i Stefans hoved. Også mens han åbenbart blev testet midt på Manhattan.

”Skal jeg møde FBI-chefen?” spurgte Stefan selv om sandsynligheden for det svarede til at blive inviteret til te-selskab med Gud. Han tog showet med et muntert smil, som ingen forstod. Slet ikke manden foran ham. Der var intet muntert over mødet lige nu eller FBI.

FBI var sat i verden for at beskytte USA mod spionage og terror. Hvis det altså var FBI?

Jetstrømme af argumenter for og imod stormede gennem Stefans hjerne.

Øvelsen kunne være et led i, at de også skulle lære hinanden at kende på tværs af grænser. FBI skulle kende en dansk politimand bosat i Sydhavnen i København. Eller hvad?

Manglen på logik gav ham fornyet tvivl. Mægtige FBI kunne i princippet være ligeglade med Stefans miniputland med et indbyggertal lavere end i flere byer i USA. FBI havde selv ansatte i USA svarende i tal til indbyggerne i en stor, dansk forstad. De havde nok elitære specialagenter til at matche tallet for det samlede, danske politikorps inklusive kontornussere, som fik hovedpine blot ved synet af et blå blink.

Stefan fulgte viljeløst med. Han vidste, at han blev evalueret senere. Han ville have en god bedømmelse.

FBI gjorde noget ud af det, måtte han erkende.

Der holdt en hvid Lincoln limousine i vejkanten. Stefan så spørgende på manden med den buldrende stemme. Stefan tog fat i døren og åbnede ind til en luksus, som han aldrig havde set før i en bil. Fra den højre skillevæg i limousinens kabine mod chaufførsædet – og så hele vejen rundt til venstre - var der en buet og sort lædersofa.

Ud gennem de mørke, tonede ruder hastede New Yorks travle mennesker forbi. Dæmpede LED-pærer lyste et barskab op. Lyset glimtede i toppen af en uåbnet flaske champagne, placeret i en køler med frisk is. Rundt omkring i bilens meterlange bar stod glas og andre flasker. En fladskærm stod slukket i midten. Det var både dekadent og indbydende. Stefan legede med på første klasse, uden selv at have købt billet til den.

Bagerst sad nu endnu en ukendt mand. Han iagttog Stefan stille.

Hans afslappede type hørte ikke hjemme her.

Jeans og T-shirt, gummisko uden strømper. Manden havde i hvert fald rundet 55 år. Måske over 60. Han måtte have råd til ikke længere at bekymre sig om at matche al den luksus, som han omgav sig med.

”Kom ind,” sagde han venligt.

Stefan satte sig roligt ned. Spørgsmålene stod på spring, afslørede Stefans krusning på læben. Den lagde an til et forbudt smil i det rollespil, som FBI tog alvorligt.

Manden med bulderrøsten satte sig tæt på Stefan. Det virkede som et nyt angreb på personsfæren. Måske var det en del af gamet, at det hele skulle virke lidt akavet?

Stefan syntes pludselig, at både han selv og hele dette *set up* var ret cool. Han glædede sig til at fortælle om det hjemme på Politigården i København. De ville tro, at det var løgn.

Hans pludselige forfremmelse. Rosende ord. Uventet og seriøs karriereplanlægning, som blev skubbet frem helt oppe fra øverste ledelse.

Og nu dette. I New York! Det var for fedt!

"Hvad kan jeg gøre for jer?" sagde han så ubekymret, at en skygge gled over begge mænds ansigter i ren afmagt over Stefans tungnemhed.

T-shirt-manden åbnede tænksomt champagnen og spildte ikke en dråbe. Han skænkede til Stefan og tog selv et glas. Uden at spørge om Stefan ville have det.

Buldremanden sad med armene over kors og var ikke en del af dette selskab. Han var vagthund. Vagthunde giver man ikke champagne.

"Dit efternavn?"

"Det kender du jo åbenbart!" sagde Stefan.

"Jamen, ved du hvor det kommer fra?"

"Albanien, men jeg er meget dansk. Københavner, endda. Dronning, kongeslot, Lille Havfrue – alt det der."

"Din far?"

"Forlod min mor. Sikkert på grund af andre kvinder. Min mor kunne vist ikke klare at have mig alene. Ludfattig, eneforsørger i et patriarkalsk samfund. Synd for hende! Jeg har hørt, at hun var meget kvik især til matematik, men jeg er uden klare erindringer om hende. Jeg kan bare håbe, at jeg har arvet nogle af hendes evner. Måske viser de sig en dag?"

"Hvad husker du fra din tidligste barndom?"

"Knap et år tilbragte jeg på et børnehjem, som du end ikke vil høre om. Formentlig var min mor nødt til at give mig væk. Jeg husker mest frygten. Lussinger. Voldsom kulde en vinter. En glohed, svedig sommer. Sygdom og sult, men ingen detaljer. Jeg husker ikke sproget. Jeg havde vist ikke rigtigt et sprog dengang. Jeg ved, at jeg er født i 1988. Det var cirka den oplysning, der fulgte mig, da jeg blev sendt til Danmark for at blive adopteret væk. Jeg blev sendt fra Albanien knap tre år gammel i 1991. Landet blev endnu mere visket ud i min hukommelse, da jeg begyndte i dansk skole. Jeg husker stort set heller ikke noget om min biologiske far – ud over navnet Kushova. Jeg har faktisk ikke set min far siden Albanien. Jeg er dansker helt ind i sjælen. Jeg har endda fået min peberkværn."

"Din hvad?"

"Peberkværn. Dansk tradition. Man får den tit af venner, når man som mand i Danmark har passeret de 30 år – uden at blive gift."

Manden rystede på hovedet.

"Med eller uden dansk tradition - du hedder stadig Kushova?"

"Min plejefamilie lod mig beholde mellemnavnet. For at jeg skulle huske, hvad og hvor jeg kom fra. "Andersen" er deres navn. Og nu mit efternavn – sammen med Kushova. Hvorfor spørger du?"

"Du ved ikke, at jeg er din onkel?"

Stefan så forvirret på manden.

"God humor! Du truer mig ind i en bil, fordi vi måske har et eller andet perifert slægtskab? Noget fra en barndom, som ikke kommer mig ved mere?"

"Sådan ser vi ikke på det i min familie, min klan. Man præges af sin herkomst. Jeg står inde for dig med mit liv. Og jeg forventer det samme fra dig!"

Stefan vidste ikke, om han skulle grine eller græde.

"I spiller godt!" sagde han opgivende.

Manden med T-shirten trak en skuffe ud under baren. Han hev et brunt læderalbum med flossede hjørner frem og rakte det til Stefan. Han begyndte at bladre.

Der var fotos med hans far.

Han kunne kun se det, fordi et enkelt sted stod navnet lige under:

"Enver Kushova."

Han havde aldrig set de fotos før, men genkendte træk fra sig selv i den stort set ukendte mands ansigt. Det måtte være ham, hans far!

En flot fyr. Ligesom nogle stadig sagde om Stefan.

Den sidste var Maise hjemme i opgangen, men hun var 58 år. 27 år ældre end ham! Han kunne gøre det bedre hos yngre kvinder, hvis han tog sig sammen og glemte Katharina helt. Indre billeder af hende blev skudt ud i glemslen igen.

"Det er dig selv på skødet af ham!" sagde manden ivrigt og pegede på et nyt billede.

Stefan vidste, at det måtte være ham selv.

Tidens røgslør lettede lidt, men han kunne ikke forbinde motivet med sig selv.

Stefan så ud gennem de mørke ruder på New Yorks lys velvidende, at folk ikke kunne se ind. Flere prøvede dog i håb om at se en eller anden kändis. Derude var virkeligheden. Ikke her i limousinen.

"Hvad skal jeg sige? Hvorfor vil I vise mig det nu?"

Ordene svævede, uden at nogen greb dem. En nervekrig, hvor man så hinanden an.

FBI skulle måske blære sig ved at vise, hvor meget de kunne finde ud af om ham?

Stefan lagde armene over kors i trods og tværhed.

"Din far har selv sendt billederne til os for mange, mange år siden," kom det så. "Det var svære tider. Stalinistisk diktatur i opløsning i Albanien, du ved... Ja, din far er død for længst. Æret være Envers minde."

"Hvorfor har det forbindelse til mig nu? Og i New York?"

"Din far var ældre end mig. Jeg er hans lillebror. Jeg savner Enver hver dag."

Stefan lagde albummet fra sig.

"Jeg vil dig intet ondt. Men jeg har hårdt brug for dig lige nu. Hvornår forlader du byen, Stefan?"

"Jeg har fly fra New York til København, når vores kursus er slut om fire dage," sagde Stefan.

"Hvor meget kan du tage fri?"

"Fri til hvad?"

"Til at vi kan beskytte dig ordentligt."

"Jeg er på FBI-kursus med rigelig beskyttelse. Men søndag og frem til mandag formiddag er til fri leg for os kursister."

"Du bliver hentet søndag kl. 8.30. Samme sted. Vi sørger for, at du er tilbage mandag klokken 12."

"Hvorfor skal jeg gøre det?"

Manden med T-shirten trak på skulderen.

"Stol på os! Vi er ikke vant til at kontakte FBI – eller deres danske eller andre, udenlandske kolleger. Hvis vi ville slå dig ihjel, bestjæle dig eller noget andet forfærdeligt, så havde vi jo gjort

det for længst, ikke? Vi har fulgt dig længe. Ved meget om dig. Din position og dine kontakter kan komme os til stor gavn, ja hele verden og dig selv til gavn, hvis vi bruger dig rigtigt. Du kan blive vores diskrete og fortrolige bindeled til at ændre verden. Fordi du er fra vores familie vil folk tro på dig de rigtige steder og på den rigtige måde.”

”Utvivlsomt!” sagde Stefan skeptisk og mærkede bulderbassens gennemboende blik.

Han lignede en, som ville være i stand til at slå ihjel på 147 måder ved hjælp af en papirclips - eller hvilket som helst andet usandsynligt våben.

”Stik så af!”

Bulderbassen bankede på ruden ud mod chaufføren og bilen standsede.

Stefan anede ikke, hvor han var eller hvorfor.

Den mærkværdige samtale fandt sted med for mange underlige og lange pauser, mens bilen kørte tilsyneladende uden mål. Han blev vurderet og vejret, uden han vidste, om han allerede var fundet for let.

”Vi er kørt over Brooklyn-broen.”

Manden med T-shirten stak ham en stabel hundredollar sedler. Stefan afviste dem, men de blev presset hårdt ned i hånden på ham igen.

”Tag en taxa hjem og få en sjov aften! Vi ses.”

”Hov – hvad hedder du?” spurgte Stefan på vej ud ad bilen, som havde han glemt noget afgørende. Stefan tog mod et håndtryk, som kunne klemme vand ud af sten.

”Jeg bliver kaldt Arben Koka.”

Hans øjne så pludseligt overstrømmende, venlige ud. Ansigtet lyste op i det første, brede smil, der næsten delte mandens ansigt i to. Stefan tog det som en invitation til en lille frihed.

”Billederne? Må jeg få dem? Hvis det passer, hvad I siger, så er det jo min historie, ikke?”

”Du møder op som aftalt, så taler vi om det.”

Venligheden forsvandt igen.

”Vi skal også tale om muligheden for, at du kontakter og hjælper et nært familiemedlem, Niko Kushova, min søn. Det siger dig ikke noget nu, men det kommer det til!”

Få sekunder senere stod Stefan forvirret i vejkanten.

Han så limousinen forsvinde ned ad en tom gade. Hånden var fuld af penge.

Husene lænede sig skævt ind over asfalten. El-ledninger hang i knudrede, rodede bunker over den svage gadebelysning. Han mærkede varmen slå mod sit ansigt efter opholdet i den airconditionkølede bil.

Limousinen indledte et blødt højresving på vej ud af hans liv med en hale af spørgsmål trukket efter sig.

Så faldt de første skud.

Instinktivt kastede han sig bagud mod en af murene.

På knap tre hundrede meters afstand kunne han nu se en lille håndfuld mænd komme ud fra hver side langs gadens huse. De havde lette maskingeværer i hænderne.

En løb direkte op foran bilen og skød løs koncentreret og aggressivt. Andre pløjede effektive salver gennem ruderne fra siden, uden at nogen løsnede skud inde fra bilen. Bilruderne splintrede som krystaller ud mod asfalten og ind i bilen. Ingen skrig, ingen menneskelige lyde ud over Stefans eget, hvæsende åndedræt. Flere brag fulgte, da de gik efter dækkene. Øjeblikket frøs, da aktionen var færdig. Bilen holdt helt stille, uden chance for, at den kunne køre væk ved egen kraft.

Han opdagede en smal sidevej bag ham.

Han sneg sig langs muren og begyndte at løbe ned ad sidevejen, mens han perpleks lyttede efter et køretøj, der måske forfulgte ham. Hvinende dæk om hjørnet, åndenød, SOS. Eller måske overmenneskeligt hurtige fødder lige bag ham, mens hans hjertes og bens hastighed bar ham endeligt væk fra den vildfarelse, at han blot var udsat for en udspekuleret øvelse.

Kapitel 2

New York

Stefan var ikke sigtet for noget. Mistænksomheden lå bare og slumrede som en glemt, potentielt ildsprudlende drage under et bjerg. Jo længere de blev ved, des mere indså han, at en flammeeksplosion ud af halsen var næste skridt, hvis han sagde noget forkert.

Det var et benhårdt forhør. Og han var blot et forvirret vidne.

Sveden løb i striber ned ad hans hals, mens varmen steg i lokalet. Forhøret varede næsten to timer, før det gik op for Stefan, hvad det egentlig var, han havde været vidne til.

Forhørslederen lænede sig ind over bordet og så ham stift i øjnene.

"Ingen har set Arben Koka i over tre år før du sad i hans bil. Er du klar over det?"

Stefan rystede på hovedet.

Der sad tre FBI-folk overfor ham. Stefans kursusleder sad til venstre, mens manden i midten førte ordet sammen med midaldrende dame til højre. Hun brød hele tiden ind for at høre om "Stefan nu var sikker?" hver gang han sagde det mindste konkrete.

Stefan så febrilsk ned i den blankpolerede, mørke bordplade som kunne han finde de såkaldte "rigtige" svar der. Bordpladen var lige så rensket tom som ham selv indeni.

Kursuslederens slog en flad hånd i bordpladen med et klask. Stefan lettede næsten fra sædet og så ind i hans sammenbidte øjne. Han havde et skinnende, velplejet ansigt, som skåret af en billedhugger, der havde gjort sig umage med den skarpe hage, de markerede kæber og smalle læber.

"Begynd forfra! Du må have overset noget. Det kan ikke være kommet ud af den blå luft! Stefan for helvede!"

Stefan havde allerede gentaget forløbet flere gange.

Først hvordan han kom med i limousinen. Dernæst, at han kom ud lige inden skyderiet.

"Mener I, at jeg kunne være medskyldig?"

"Tag det sidste en gang til."

Stefan fortalte, igen, at først da han hørte et inferno af sirener, var han gået tilbage til limousinen. Den stod der gennemhullet som en si. Han havde ikke lyst til at kigge ind, og kunne heller ikke komme til det for afspærringer. Han havde selv meldt sig som vidne.

"Koka – det lyder som kokain?" sagde Stefan, som forsøgte han at fortælle en joke.

"Et øgenavn, en omskrivning af Kushova, men ja – du har ret, Stefan. Han sad tungt på en stor del af markedet. Pragtfuldt at kunne sige det i datid!"

"Der kommer altid en ny lige under, ikke? I er slet ikke færdige, vel?" spurgte Stefan retorisk.

"Senere, senere!"

Tavsheden bredte sig. Man kunne høre aircon-anlæggets summen. Det mindede ham om tomrummet i de intense minutter i limousinen; der hvor han forventedes at sige noget, og han ikke anede, hvad de ville have.

Kursuslederen rejste sig endelig op. De havde stort set opgivet at få mere fornuftigt ud af Stefan. Skuffelsen lyste ud af dem; En modvillig kursist, som ikke fattede sagens alvor.

"Vi ses mandag eftermiddag til en lille, højtidelig afslutning på kurset. Vi havde ikke ventet det her fucking intermezzo," sagde kursuslederen.

"Jeg får ikke mere at vide nu, vel?"

”Du har lært på dit kursus, at fortrolige oplysninger ikke deles unødigt – slet ikke nedad i systemet. Måske hvis jeg taler med din overordnede i København først. Det vidste du jo godt i forvejen fra vores kursus. Jeg tror, at du forstår det bedre nu. Så har du da fået noget ud af dit dyrt betalte ophold her...”

Stefan begyndte at frygte for sin evaluering. Han rejste sig for at gå.

”Vent et sekund. Billederne her – siger de dig noget?”

De var klar til et sidste angreb.

Kursuslederen lagde billederne af angiveligt Stefans far foran ham. De lå i plastikcharteks med rødlig fugt i kanten.

Stefan fortalte igen de få ting, som han vidste fra Arben Kokas forklaring. Den stod tåget nu. De pumpede ham en sidste gang, men der kom ikke mere ud.

”Vi beholder billederne. Det er bevismateriale. Måske kan du få dem senere i kopi, når sagen i givet fald en dag bliver afsluttet. Fik du andet af Arben Koka?”

”Ja, penge,” sagde Stefan. Han hørte pludselig selv, at det lød som en tilståelse.

Han havde glemt at nævne det før. Det var første fejl.

Anden fejl var, at man får ikke penge af en kriminel uden at skulle yde noget for dem. Han stod i gæld til dem.

”Hvor meget?” spurgte kvinden til højre for forhørslederen.

Stefan følte efter i sin lomme. Han havde ikke brugt nogle af dem. Han lagde åbent og ærligt de 900 dollars på bordet, og kun langt bag i hans hjerne sneg en lille ærgrelse sig frem.

”Det er bevismateriale!” sagde hun og tog en gummihandske på, inden hun kom pengesedlerne i et plastikchartek.

”Vi tager det videre forløb via din chef!”

Stefan fandt ikke ud af, om det var et løfte eller en trussel. Han følte sig som en idiot hele vejen ud i New Yorks begyndende sommervarme. Han havde oplevet et New York-drama, et stykke hverdag for New Yorks politi. Intet af det ville ramme så meget som en overskrift i danske medier. Og pengene gjorde ham til en slags medskyldig, en købt ligegyldig, dansk politimand under mistanke for at være i lommen på en af New Yorks værste banditter.

Han prøvede at lade et mentalt tæppe gå ned for det hele som efter en teaterstykke, men han kunne ikke slippe det. Ikke koncentrere sig om, hvorfor han egentlig var i New York som en simpel kursist, der blot var udsat for virkeligheden fremfor en øvelse.

Han tænkte på ellers gode testresultater og sin nye viden fra forelæsninger med effektive, amerikanske politifolk. Han havde førhen også set frem til New Yorks musik, shopping, kultur, det spraglede menneskemylder, den evige forbløffelse over skyskraberne – og kunst. Museum of Modern Art, Guggenheim, The Met Breuer. Det eneste, som han havde nået ud over Trump Tower, var One World Trade Center. Et bedre sikret tårn end de to faldne tårne fra terroren i 2001. Han havde bevæget stået ved mindesmærkerne for de to tårnes fald. Uendelige vandfald ned i dybet, alle omkomnes navne skåret ind i relief ved kanten. Hvide blomster ved dem, som kunne have haft fødselsdag. Hele den vestlige verdens sårbarhed på udstilling. Og så en tvivlsom magtdemonstration med et nyt tårn som erstatning gennem 104 etager.

Han var kommet derop med en jet-elevator i Fulton Street nummer 285. Øverst var hele verdens skrøbelighed sat i relief. Følelsen under hele kurset af, at ”der-sker-ikke-noget-for-mig” var gjort tavs af en sønderskudt limousine og en krop i et kronisk højt alarmberedskab. Han så - og så alligevel ikke - New York hele vejen tilbage til hotellet.

Naboen til hotellet var en mexicansk sandwich-magiker, som fik fyld mellem to stykker brød til at smage som en Michelin-menu. Han fik sin sandwich pakket sirligt ind og glædede sig til roen mellem hotelværelsets syntetiske lædermøbler, simili-kunsten på væggen og den tørre, kølige aircon luft. Roen kom bare ikke.

Han spiste for hurtigt og mærkede en let mavekrampe. Han lagde sig på sengen, mens hans krop gjorde oprør.

Det var ved at være sen fredag aften. Skabt til fritid, drinks og ubekymrede grin blandt kursisterne. Han havde ikke nået at lave aftaler med sine udenlandske kursuskolleger, men tagterrassen var et godt mødested. Cocktails og øl. Pølser og snacks.

Vidste de noget? Magtede han spørgsmål om, hvad der var sket?

Han udskød den sociale del af kurset og åbnede sin PC.

"Arben Koka" gav ingen brugbare hits.

"Arben Kushova?"

Heller ikke.

En dræbt mand, som havde levet under den virtuelle radar. End ikke sociale medier reagerede med noget brugbart. Ethvert yngre menneske måtte konkludere, at så kunne man ikke eksistere i virkeligheden.

Hvis det nu var rigtigt, så var det tilmed hans onkel. Hans egen, biologiske fars lillebror, som han havde mødt for første gang. Nu var han død. Uden at beskytte Stefan som lovet.

Mod hvem?

En gal mands værk? Nej, det brutale mord var for virkeligt. Han skulle ikke op på nogen tagterrasse. Stefan ville hjem.

"Og jeg har ikke engang set frihedsgudinden!" tænkte han, mens han forudså en langt værre svedetur i København. Det kunne være uopretteligt, hvis han var skyld i, at dansk politi fik forpestet forholdet til FBI.

Realkreditlån, renteniveau, varmeafgifter, elregninger.

Simple ting, som var på plads, inden han bandt sig for en milliongæld i Sydhavnen. Nu blandede de sig som nye bekymringer i den alvor, som en tur på røv og albuer ud af politikorpset ville have for hans fremtid.

